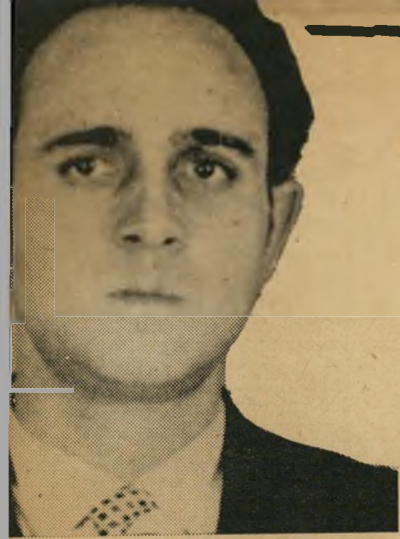

הם חוזרים?

האופה

ארנולד שטרונק, חבר מסי' לגת הרייך, נאסר גם הוא באותה אשמה. בין העצירים גם אשה אחת.

כושים ויהודים.

- ארגוניה: איחוד ארגוניה אירופה, המורכב ממגרים נאצים ופאשיסטים.
- אוסטריה: מפלגת הפועלים הלאומית הדמוקרטית, שנוסדה ב־1956.
- בלגיה: האגף הבלגי של התנועה ה־סוציאליסטית האירופית, שנוסדה בבריסל ב־1954.
- בריטניה: תנועת האיחוד הבריטית, מיסודו של הפאשיסט החתיק, סר אוסוואלד מוסלי.
- צרפת: אקציון פראנסי, בהנהגת צ'ארל מורא וליאו דודה; הונדה לתיאום הכוחות הלאומיים הצרפתיים, בהנהגת מוריס בארדו, גם הוא מראשי האינטרנציונל; ה־ועד הצרפתי הלאומי, בהנהגת רנה בידה; הכנס הלאומי, שנוסד ב־1945 על־ידי טיקי סיהויניאנקור.
- איטליה: התנועה הסוציאליסטית האיטלית, אחד מחשובי הגופים בפאשיזם העולמי.
- שווייץ: מפלגת העם השווייצרית.

★ ★ ★

לכוח שלישי

אף אחד מכל הגורמים האלה אינו חשוב יותר מקבוצת טולט בישראל, המצדיקה את טבח כפר־קאסם וחולמת על „מלכות ישראל“, הקמת בית־מקדש וטיהור המרחב בין נהר פרת והים־התיכון מערבים. אולם כשם שאהדי טולט, שחלק מהם אינו מהסס להודות ביקתו לרעיונות פאשיסטיים אי־רופיים, יכולים לערוך רעש בישראל, כן יכולות תנועות אלה, בפועל בנפרד או במתואם, לעורר סנסציה בינלאומית.

לכל הגופים האלה משותפת זיקה אנטי־שמית חזקה, אם כי אין הם מבטאים אותה לרוב בגלוי ובצורה קיצונית. הגופים האירופיים דוגלים לרוב בתיאוריה האומרת שגם הקומוניזם וגם הקאפיטליזם הם המצאות יהודיות, וכי המלחמה ביניהם היא רק מאבק על השלל. על אירופה הפאשיסטית המאוחדת („מלכות אירופה“) לסלק את ה־דמוקראטיה ואת הקומוניזם, להקים כוח שלישי, להחזיר לבני אירופה הכרה ביעוד איריאליסטי, לתת מצב־הרוח החומריני ה־נוכחי. כל הגופים תומכים בתורת הגזע ובחוקים של הפרדה גזעית.

שיתוף־הפעולה ביניהם הוא בלתי־קבוע. מדי פעם, לרוב אחת לשנה או לשנתיים, נפגשים הנציגים מכמה ארצות, מתפלגים מדי פעם ומתאחדים מחדש, במסגרת ה־תנועה האירופית הסוציאליסטית, שהיא ארגון־הגג הבינלאומי הגדול ביותר. כולם שנואים על הימין הפחות קיצוני, שגם לו יש נשיות אנטי־שמיות, כמו אנשי פיודא בצרפת.

כמה מן הפאשיסטים השתדלו להקים מגע עם ארצות־ערב, לקשור קשרים עם סטודנטים ערביים הלומדים בארצותיהם. אולם ברוב המקרים עלה הדבר בתוהו. כי חלק מן ה־לאומנים הערבים נוטה לשמאל הקיצוני, המתעב את הפאשיסטים, ואילו הזרם המקבל את הוראותיו מגמאל עבד אל־נאצר הגיע לכלל מסקנה כי הפאשיזם מזיק לו, מכיון שהוא מחוקק את העלייה לישראל ומזרים כוח חדש לתנועה הציונית הבינלאומית.

והיא, כמוכב, הערכה ריאליסטית. כי על אף הסלידה מן הגופים האנטי־שמיים והחרדה למראה צלבי־הקרב, אין מנהיגי הציונות יכולים להתעלם מן העובדה כי חיווק ה־אנטי־שמיות מביא עמו באופן אוטומטי את חיווק התנועות הציוניות, וכי על כן יכול הגל הנוכחי של התפרצויות אנטי־שמיות ילדותיות להביא תועלת מבחינת האינטרסים הציוניים, תועלת העולה בהרבה על כל נזק ממשי שיכול לבוע מהם.

נסית והמנוחת לכוח אדיר. זוהי אוהרה שקשה לשכוח אותה — אם כי אין בולט כיום בגרמניה אדם בעל התכונות האישיות המיוחדות־מינן של אדולף היטלר.

★ ★ ★ האינטרנציונל הפאשיסטי

רגע שהופיעו צלבי־הקרב באמריקה, בבריטניה ובארצות אחרות, חדלה ה־בעיה להיות גרמנית. תשומת הלב הפנתה לפתע לקיום גורם, שמעטים ייחסו לו עד כה חשיבות: האינטרנציונל הפאשיסטי. כתב כתבי־העת נאציון אירופה („האומה אירופה“), בטאון תנועה זו המופיע בקוברג, גרמניה: „לא קיים אינטרנציונל פאשיסטי בעל משדרים ורשימת־חברים. אולם קיימת רשת של ידידות ויחסים.“

„ידידות“ זו נוצרה רשמית בעיר השבדית מאלמו, בקונגרס שנערך בין ה־12 וה־19 במאי, 1951. יום הקונגרס היה פר אנגדאל, פאשיסט שבדי, שהצליח לאחד את הקבוצות הפאשיסטיות בכל הארצות הסקאנדינביות בתנועה מאוחדת שנשאה את השם תנועת הרפורמה הלאומית הסקאנדינבית.

אחרי שאנגדאל קשר יחסים עם קבוצות דומות בכמה ארצות, כונס הקונגרס בהשגת תפנית 50 צירים, מהם 27 גרמנים. האחרים: בני נורבגיה, דנמארק, הולנד, בלגיה, צרפת, שבדיה, שווייץ, איטליה.

בראש המשלחת הגרמנית עמד ד״ר ריכ־טר, או מנהיג מפלגת הרייך הגרמני. לאחר מכן נתגלה כי שמו האמיתי רסלר, וכי אינו אלא גאולייטר (מנהיג מחוז) נאצי ב־דימוס. הוא נאסר ונשפט בעתון זיוף, אולם תנועתו הוסיפה להתקיים. בגלל אחויו ה־סימה לא השיגה ייצוג בפרלמנט הגרמני הפרלמנט בבוך (ה־בונדסטאג), אף שקיבלה למעלה מ־1% אולם היא מיוצגת בכמה מן הפרלמנטים המחוזיים. רוב הנאסרים בקשר עם ציור צלבי־הקרב הם חבריה.

תנועות ניאורנאציות אחרות בגרמניה: התנועה הסוציאליסטית הגרמנית, בהנהגת קארל בינץ פריסטר, הלוקח חלק פעיל ב־אינטרנציונל הפאשיסטי. האיחוד הסוציאלי הגרמני, בהנהגת אוטו שטראסר, לשעבר מנהיג נאצי ידוע, שסולק על־ידי היטלר בגלל נטייה שמאלנית. הגוש הגרמני, בהגת קארל מייסנר. כן קיימות כמה תנועות נוער וארגון סטודנטים ניאורנאצי.

תנועות פאשיסטיות אחרות בעולם: ● ארצות־הברית: מפלגת התחיה הלא־מית, המפרסמת כתבי־עת אנטי־שמיים בשם הלאומן האמריקאי; מגיני הדת הנוצרית, ש־כתבי־עתה, ירחון המגן, הגיע פעם לתפוצה של מאה אלף טפסים; מסע־הצלב האמריקאי הלאומי הנוצרי, המפרסם את כתבי־העת ה־צלב והדגל, האיגוד החינוכי הנוצרי, המפרסם את קומון סנס („שכל ישר“) עם תפוצה של 50 אלף, הקונקורסיקלאג, הפועל נגד

בן־אלמוות. מכיוון שהוא זר לכל האידיאלים הפוליטיים, יכול הוא ברגע של משבר פנימי לפנות אל האידיאל הראשון המודמן בדרכו, ולגבי צעיר גרמני, יכול הרעיון הנאצי ל־שמש תחליף מתאים לאידיאל.

★ ★ ★ לאינצ'הים בעיני עבר

לכן ברור כי הנוער לא יהיה היוזם בכל תחיה נאצית. מניין יכולה לבוא תחיה כזאת? היא יכולה לבוא מחוג מסויים החולם על כך מזה המשיע־שרה שנים: הנאצים הקשישים הקנאים, חשוכי־המרפא. הם מעוט קטנטן וממורמר. הם שייכים לעבר. אולם אין הם נכנעים. הטיפוסים האופייניים:

- גברים קשישים, שהשתתפו בנעוריהם בארגונים הטרנס־נאציים ובייסוד התנועה הנאצית עצמה, וזכרים תקופה זו כימי־זוהר, משויים אותם לאפסותם הנוכחית. אחד מאלה הוא למשל, וילהלם מיינברג, ראש „מפלגת הרייך הגרמנית“, מיינברג היה שייך ל„גייסות החופשיים“, שהיו מעין צבא פרטי, מחתרת־למחצה, שגויס אחרי מלחמת־העולם הראשונה על־ידי קצינים משוחררים (בחסותו הסודית של הצבא הרשמי) כדי להגן על גבולות המדינה. מיינברג השתתף במרי האזרחי בחבל הרור, בשעה שהצרפתים פלשו אליו (1923). הצטרף לאחר מכן לפי־לוגות־הסער של היטלר.

אנשים שתפסו משרות רמות ביחידות הנאציות השונות (לרוב ביחידות עורף), אינם יכולים להשלים עם כך שכיום הם לא יוצלחים, בשולי החברה, הזוכים לבוז ה־בריות. הם ממורמרים במיוחד על פקידים נאציים שהצליחו להסתדר, משרתים עתה את האדונים החדשים כפי ששירתו בשעתם את האדונים החומים, הפכו שרים, מנהלי משרדים ואף אנשי־עסקים מצליחים. אלה, על־אף עברם, רחוקים מכל ניאורנאציזם.

● נאצים לשעבר ממורמרים על גיירת החיים הפוליטיים בפניהם. בולטים ביניהם אנשי ה־ס.ס. הקרבי, יחידה צבאית שהצטיינה בחזית, אך השלטונות מתיחסים אליה כאל שאר חלקי ה־ס.ס. המתועב. בעל־החסות של אלה הוא הגנרל „אבא“ ראמקה, גיבור ח־טיבות הצנחנים. אפשר היה להתייחס בזלזול לקומץ מור־מר זה, אילמלא דוגמה היסטורית: לפני אר־בעים שנה היווה קומץ זעיר דומה מאד, מור־כב מסטיפוסים דומים, את הבסיס ליצירת המפלגה הנאצית. כמו עתה, כן אז, היה קומץ זה מפולג לתריסר ארגוני־גנסי יריבים, רובם מגוחכים, עד שבא איש מוכשר אחד ואיחד אותם לכוח פוליטי.

המפלגה הנאצית נשארה מבוסלת כל עוד שררה בגרמניה גאות כלכלית — כמו ש־מבוסלים עתה הארגונים הניאורנאציים. אולם כאשר בא משבר כלכלי, הפכה התנועה ה־

את בתיהם ורהיטיהם, סבלו חרפת רעב, התענו במחנות שבויים. 12 מיליון גרמנים גורשו או ברחו מן האזורים המזרחיים, נא־לצו להתחיל מחדש במערב־גרמניה.

אנשים אלה, כאשר הם מדברים עם יש־ראלי על המלחמה, מביעים את סלידתם מ־מעשי היטלר, מסיימים דרך־קבע באנחה: „כן, גם לנו היה קשה...“

אולם גרמנים אלה אינם אוהבים להיזכר בכלל סבלות המלחמה — לא בסבלם שלהם, ולא בסבל הזולת. העבר נראה להם כדבר רע, שיש לשים קו תחתיו.

הם שונאים את הצבא, מתיחסים אליו בצניות גמורה. הם שונאים את הפוליטיקה, שלדעתם אשמה בכל. הם בורחים מסיסמאות ומאדיאלים, לעולם חומרי־קיצוני. הם ית־יחסו בזלזול שחה לניאורנאציזם המציירים צלבי־קרב, לאידיאליסטים הנואמים על איר־פה חדשה, ולקומוניסטים ודגליהם האדומים. התגובה של כל השיכבה הזאת, רוב העם, היא הבאת האצבע אל הרקה והציון „פריקט“

★ ★ ★ מי זה היטלר?

הנוער הגרמני, לעומת זאת, אינו זוכר את המלחמה אלא בצורת זכרונותן ילדות מלחים־וחעות. גרמני שהוא עתה בן־20 נולד בשנה בה פלש היטלר לפולין ופתח במלחמת־העולם. הוא היה בן שש כשנכנעו צבאות הרייך השלישי „בן־אלף־השנים“.

לא מכבר פירסם עתון קאריקאטורה של ילד המסתכל באדולף היטלר. „מי זה?“ שאל הילד. יש בכך הרבה מן האמת: ה־הורים, שאינם רוצים לזכור את תקופת היטלר, אינם מרבים לספר על כך לילדם. העם יצר לו באופן מלאכותי אבדו־זכרון. נוער זה אינו להוט אחרי הפוליטיקה, מבחינה זו, הוא דומה לנוער בכל ארצות המערב — לנוער האמריקאי, הבריטי, ואף הישראלי. יש בו שיכבה גדולה של גברי־ברים (ה־צני חזקים, בסלאנג הגרמני), ה־הוהים על קטנועים, כשהם לבושים במעילי־עור. זהו יסוד רעשני, הרסני, המתגרה ב־משטרה ונוטה לעבריינות נוסח אמריקה.

יש בו שיכבה גדולה אחרת, שוב כמו באמריקה ובישראל, של עצירים החושבים רק על הקריירה האישית שלהם, על משכורת גדולה ועל משפחה — בורגנים וצירים מילידי. אלה גם אלה אינם נוטים מטבעם לפולי־טיקה. הנוער סקפני כלפי כל האידיאלים. אבות גרמניים, בדיוק כמו אבות אמריקאים וישראלים, מתלוננים על הלא־איכפתיות של ילדיהם, שכל חלומם מכוננת וטיול בחו־ל. לגבי נוער זה, תקופת־היטלר אינה אלא הוכחה לטימטום ההוריים.

אולם עצם היותו מרוחק מן העבר הקרוב, הופך את הנוער הזה חזיר להשפעות ניאור־נאציות. מכיון שאינו יודע מאומה על אדולף היטלר, אפשר לצייר לו את היטלר כגיבור

בית־הכנסת בקלן: אזרחי־העיר לפני הסיסמה „יהודים החוצה!“